

ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ· ἀλλὰ μετὰ τριῶν μηνῶν ὁδοιπορίαν πρὸς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἀπαντᾷ τὸν βόρειον τροπικόν, ὅστις τὸν ἀναγκάζει νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν Μεσημβρίαν, ἀκολουθῶν τὸ σημεῖον τοῦ Καρκίνου, σημεῖον τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν οὕτω, λέγει ὁ Μακρόβιος, ἵνα φανερώσῃ τὴν ὁπισθοδρομικὴν πορείαν τοῦ ἡλίου κατ'ἐκεῖνο τῆς σφαίρας τὸ μέρος. Ἐπ'αὐτοῦ συνέλαβον τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Ναπολέων ἐξεστράτευσε πρὸς τὸν Βορρᾶν, εἰς Μόσχαν, καὶ ἔπειτα ταπεινωθεὶς ἐπέστρεψε.

ι.) Τέλος, καὶ τοῦτο εἶναι εὐκολον νὰ ἐννοήσῃ τις, ὁ ἥλιος ἐγείρεται εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ κλίνει εἰς τὴν Δύσιν, ὥς πάντες γνωρίζομεν· ἀλλὰ διὰ τοὺς εὕρισκομένους εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς, ὁ ἥλιος φαίνεται ὅτι ἐξέρχεται τὴν πρωΐαν ἐκ τῶν Ἀνατολικῶν θαλασσῶν καὶ βυθίζεται τὴν ἑσπέραν εἰς τὰς Δυτικὰς θαλάσσας. Ταυτοτρόπως καὶ αὐτοὶ οἱ ποιηταὶ μᾶς ψάλλουσι τὴν ἔγερσιν καὶ τὴν κατάκλισιν αὐτοῦ· καὶ αὐτὸ ἐξηγεῖ καθαρὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Ναπολέοντος ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς θαλάσσης (ἐκ τῆς Αἰγύπτου) ἵνα βασιλεύσῃ ἐπὶ τῆς Γαλλίας, καὶ τὴν κατάκλισιν αὐτοῦ πρὸς τὰς δυτικὰς θαλάσσας μετὰ δωδεκαετῇ βασιλείαν, ἣτις δὲν εἶναι εἰ μὴ ἡ διάρκεια τῶν δώδεκα ὥρων τῆς ἡμέρας, καθ' ἧς ὁ ἥλιος διαλάμπει ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος.

— Ποιητὴς τις εἶπε περὶ τοῦ Ναπολέοντος, « δὲν ἐβασίλευσεν εἰ » μὴ μίαν μόνην ἡμέραν, » διὰ δὲ τοῦ τρόπου, δι' οὗ περιγράφει τὴν ὑψωσίν του, τὴν παρακμὴν του καὶ τὴν πτώσιν του, ἀποδεικνύει ὁ ποιητὴς οὗτος ὅτι εἶδεν ὥς καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ναπολέοντος τὴν εἰκόνα

τοῦ ἡλίου· καὶ αὐτὸ ἀπεδείξαμεν ὅτι εἶναι τὸ ἀληθές· τὸ ἀπεδείξαμεν ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς του, ἀπὸ τὰς τρεῖς ἀδελφάς του, τὰς δύο γυναῖκάς του, τὸν υἱόν του, τοὺς στρατάρχας του καὶ τὰ κατορθώματά του· τὸ ἀπεδείξαμεν ἐκ τοῦ μέρους, ἐξ οὗ ἦλθεν, ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ στάδιον τῆς δυναστείας του, ἐκ τοῦ χρόνου ὃν ἔθετο διὰ νὰ τὸν περιέλθῃ, ἐκ τῶν μερῶν, αἵτινα ἐκυρίευσεν, ἐκ τῶν μερῶν ὅπου ἀπέτυχε καὶ ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἐχάθη ὠχρὸς καὶ ἄνευ στέμματος, κατὰ τὴν λαμπρὰν πορείαν του, ὥς λέγει ὁ ποιητὴς Delavigne.

Εἶναι λοιπὸν ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ ὑποτιθέμενος ἥρως τοῦ αἰῶνός μας εἶναι πρόσωπον ἀλληγορικόν, τοῦ ὁποίου πᾶσαι αἱ ιδιότητες ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ ἡλίου· καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ Ναπολέων Βονοπάρτης, περὶ τοῦ ὁποίου εἶπον καὶ ἔγραψαν τόσα, δὲν ὑπῆρξε ποτέ· ἡ δὲ ἀπάτη εἰς ἣν ὑπέπεσαν τοσοῦτοι ἄνθρωποι προῆλθεν ἐκ τοῦ ἐξῆς λάθους· ἐξέλαβον δηλαδὴ τὰ μυθολογούμενα τοῦ 19ου αἰῶνος ὥς ἱστορικά.

ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ Ε΄.

Κάρολος ὁ Ε΄. εὕρισχόμενος εἰς ἄγ. Ἰωάννην τοῦ Λουζ καὶ ἐτοιμαζόμενος κατὰ τὸν δοθέντα αὐτῷ παρὰ Φραγκίσκου Α΄. λόγον νὰ διέλθῃ διὰ τῆς Γαλλίας, ὑπεχρεώθη παρὰ τοῦ στρατηγοῦ Μοντμορενσύ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν εἶχε δώσει εἰς τὸν Φραγκίσκον, ὅτι θέλει προσφέρει τὸ δουκάτον τοῦ Μιλάνου εἰς τὸν δούκα

τῆς Ὁρλεανίας: « Ἐπιθυμῶ, εἶπεν, ὅ,τι ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ ἀδελφός μου. » (δηλαδή ὁ Φραγκίσκος ἄ.), ὁ στρατηγὸς ἐνόμισεν ὅτι ἡ ὑπόσχεσις αὕτη ἦτον ἱκανὴ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν βασιλέα του. Ὅταν ὁ Κάρολος ἐφθασεν εἰς Βαλανσιέννην, ὁ στρατηγὸς τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν ὑπόσχεσίν του· ἀλλ' οὗτος ἀπεκρίθη ὅτι οὐδὲν ὑπεσχέθη· ὁ στρατηγὸς δασαρεστήθεις εἶπε, « Δὲν μοι εἶπατε ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ κάμνῃτε ὅ,τι ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ ἀδελφός σας; » — Εἶναι ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ Κάρολος: ἐπιθυμῶ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ ἀδελφός μου· ἀλλ' ὁ ἀδελφός μου ἐπιθυμεῖ τὸ δουκάτον τοῦ Μιλάνου, καὶ ἐγὼ ὡσαύτως τὸ ἐπιθυμῶ. »

Ἐάν ὁ ἔρως, φίλη μου, ἀθῶος θυμιάζῃ,
μὴν τὸν πιστεύης, ἐπειδὴ
τὰ βέλη ἑτοιμα κρατεῖ,
καὶ τὴν ψυχὴν θαμιάζει.

Καθὼς τὸ βέμμα ἀπατᾷ ἐν τέχνῳ καὶ τὸ σύρει
τὸ ὑπουλὸν τοῦ τὸ νερόν
καὶ ἂν ἐν βῆμα σφαλερὸν
πατήσῃ, τ' ἀποπνίγει,

Οὕτω καθεὶς ἔς τοῦ ἔρωτος τὸ πρῶτον βῆμα χαίρει,
ἀλλὰ ὁ ἔρως τὸν ὠθεῖ,
καὶ μάτην πλέον προσπαθεῖ
τὸ βῆμα ἄλλου νὰ φέρῃ.

A. I. Σ.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Εἰς τό: « Ἄν ἦτο τὸ πρόπος ν' ἀνακαλύψῃς. »

Σκληρὰ θυμᾶσαι ποσάνις μ' εἶπες
Ποσάνις μ' εἶπες πῶς μ' ἀγαπᾷ!
Καὶ τώρα κάμνεις πῶς δὲν με εἶδες,
Κ' ἔταν με βλέπης χαμογελάς!

Σκληρὰ δὲν ἦσο, πῶς μετεβλήθης,
Πῶς μετεβλήθης ἐξαφνικά!
Γλυκεῖα φίλη, πῶς με ἠρνήθης,
Κ' εἰς ἄλλον λέγεις λόγια γλυκά;

Εἰς ἄλλον λέγεις, « ἔρως μου εἶσαι,
ἔρως μου εἶσαι παντοτεινός. »
Ἐμένα πλέον δὲν συλλογεῖσαι,
Παρήλθ' ὁ χρόνος ὁ περσυνός!

Τί χρόνος ἦτον ὁ περασμένος,
Χρόνος ἐρώτων, χρόνος γλυκὺς
Καὶ πολὺ πλέον εὐτυχισμένος
Τῆς ἐποχῆς μου τῆς παιδικῆς!

Περνᾷ εὐκόλως, φίλη, ὁ χρόνος,
Ἡ λύπη ὅμως παντοτεινὰ
Μένει ἔς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀπόνως
Τὸν θανατόν τε ἑλαινά!

ὁρῶν τὸν ἄνθρωπον

Τῇ ΦΙΑΤΑΤῇ ΜΟΙ Μ.

« Ah ! prends garde à l'amour, il menace la vie. »

(Mme Valinore).

« Ὁ ἔρως εἶναι κάτοπτρον εἰς τὰς ἀρχάς, ὦ νέα,
εἰς τὸ ἔποςιν ἡ γυνή·
τὰ κάλλη τῆς νὰ θεωρῇ
ἀρέσκει τὴν ὥραια. »

Καὶ πρῶτον μὲν ἡ ἀρετὴ εἰς τὴν ψυχὴν οἰκοῦσα
διώκει μετ' ἐπιμονὴν,
παντὸς κακοῦ ἐπιδρομὴν,
τὸ αἰσθημα ὑψοῦσα.

Ἀλλ' ἂν μικρὸν παραφερθῇ ὁ ποῦς εἰς ἄλλο βῆμα,
ἄβυσσος αἰφνης ἀχανὴς
ἀνοίγεται, καὶ πίπτων τις
σκληρὸν ἐβρίσκει μνημα.